

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 29 marca 2018 r.

Pozycja 38

POSTANOWIENIE z dnia 7 lutego 2018 r. Sygn. akt Ts 131/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Małgorzata Pyziak-Szafnicka,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej K.K. w sprawie zgodności:

art. 81 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o advokaturze (Dz. U. z 2016 r. poz. 1999, ze zm.) z art. 2, art. 77 oraz art. 78 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W sporządzonej przez K.K. i złożonej do Trybunału Konstytucyjnego 28 czerwca 2017 r. (data nadania) skardze konstytucyjnej K.K. (dalej: skarżący) zarzucił niezgodność art. 81 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o advokaturze (Dz. U. z 2016 r. poz. 1999, ze zm.; dalej: prawo o advokaturze) z art. 2, art. 77 oraz art. 78 Konstytucji.

Skarga konstytucyjna została wniesiona w związku z następującą sprawą.

Okręgowa Rada Adwokacka w K. uchwałą z października 2015 r. stwierdziła trwałą niezdolność do wykonywania zawodu przez skarżącego. Od powyżej uchwały skarżący złożył odwołanie, po rozpatrzeniu którego Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej uchwałą z lipca 2016 r. utrzymało w mocy zaskarżone rozstrzygnięcie.

Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 4 października 2017 r. skarżący został wezwany do uzupełnienia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez: po pierwsze, złożenie pisemnego oświadczenia, że skarżący w dniu złożenia skargi posiadał uprawnienie do samodzielnego sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej; po drugie, wskazanie, czy skarżący wyczerpał drogę prawną, a jeżeli tak, doręczenie odpisu oraz 4 kopii ostatecznego orzeczenia w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji, doręczenie odpisu oraz 4 kopii orzeczeń potwierdzających wyczerpanie drogi prawnej, udokumentowanie daty doręczenia ostatecznego orzeczenia; po trzecie, wskazanie, jakie prawa lub wolności skarżącego wynikające z powołanych w sprawie wzorców kontroli, tj. art. 77 oraz art. 78 Konstytucji, zostały naruszone; po czwarte, dokładne wyjaśnienie, w jaki sposób art. 81 ust. 1 pkt 4 prawa o advokaturze narusza konstytucyjne prawa lub wolności skarżącego; po piąte,

doręczenie odpisu oraz 4 kopii postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z maja 2017 r.

W odpowiedzi na powyższe zarządzenie, w piśmie z 12 października 2017 r. (data nadania) skarżący oświadczył, że w dniu złożenia skargi posiadał uprawnienie do jej samodzielnego wniesienia. Skarżący jako ostateczne orzeczenie wskazał uchwałę Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej z lipca 2016 r., dodając jednak, że zaskarżył powyższą uchwałę i „obecnie toczy się postępowanie przed Nacelnym Sądem Administracyjnym o sygn. akt”, jednak nic mu nie wiadomo o rozstrzygnięciu, dlatego uważa, że wyczerpał drogę prawną. Skarżący podniósł również, że nie jest w stanie przedstawić postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (dalej: WSA) z maja 2017 r., lecz zaznaczył, że dotyczyło ono udzielenia mu prawa do pomocy prawnej z urzędu.

Skarżący podniósł w skardze konstytucyjnej, że art. 81 ust. 1 pkt 4 prawo o adwokaturze narusza m.in. „wolność miru domowego” oraz „wolność od groźby karalnej”, odwołując się przy tym do szeregu zdarzeń, które miały miejsce w jego życiu.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

W myśl art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) w zakresie sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej, a także reprezentowania skarżącego w postępowaniu przed Trybunałem istnieje obowiązek zastępstwa skarżącego przez adwokata lub radcę prawnego, chyba że skarżącym jest sędzia, prokurator, adwokat, radca prawny, notariusz, profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych.

Trybunał, działając *ex officio* oraz na podstawie nadesłanych przez skarżącego dokumentów, ustalił, że uchwałą Okręgowej Rady Adwokackiej w K. z października 2015 r. skarżący został uznany za trwale niezdolnego do wykonywania zawodu adwokata. Uchwała ta następnie została podtrzymana uchwałą Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej z lipca 2016 r., co oznacza, że – wbrew twierdzeniom skarżącego zawartym w piśmie z 12 października 2017 r. – nie posiadał on uprawnienia do samodzielnego sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej.

Powyższa okoliczność, na podstawie art. 44 ust. 1 u.o.t.p. TK, stanowi samodzielną przesłankę odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

Niezależnie od powyższego Trybunał stwierdza, że skarżący nie uzupełnił żadnych braków formalnych skargi, co, na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 2 u.o.t.p. TK, stanowi samodzielną przesłankę odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.